

A les espanyoles, no votem

written by Iolanda Bethencourt | 1 de juny de 2016

En un any, entre el 24 de maig de 2015 al 26 de juny de 2016, els catalans i les catalanes ens haurem trobat amb quatre oportunitats d'exercir el nostre dret de vot: les municipals, les catalanes i dues eleccions a les Corts espanyoles. En tots aquests comicis, la gran majoria dels qui volen (volem) la independència han (hem) votat majoritàriament CDC (i Unió), ERC i CUP, precisament els mateixos partits que a les eleccions al Parlament català de 2012 prometeren organitzar un referèndum d'independència #síosis, és a dir un Referèndum Unilateral. Fins el novembre de 2016 tenien un marge de quatre anys per complir aquest mandat, i l'han incomplert. Van gastar totes les forces i es van abocar a una consulta el 9N 2014 que no fou vinculant. **Primer fiasco.**

Val a dir, i aquí faig un incís, que per no fer, ni tan sols han promogut el referèndum estatutari -mandatori d'altra banda- de l'estatut escapçat pel TC el 2010, perquè la ciutadania pugui expressar el seu rebuig de manera legal i legítima. Tampoc han recorregut davant el Tribunal d'Estrasburg aquesta sentència, car vulnera l'article 152.2 de la Constitució espanyola de 1978, que estableix que els estatuts només poden ser modificats mitjançant procediments establerts en els mateixos i amb un referèndum de ratificació. Aquests partits porten anys acatant un estatut retallat, uns pressupostos sense actualització de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes ja caducada, i accelerant l'endeutament de la Generalitat amb l'estat espanyol mitjançant els préstecs del Fons de Liquidat Autònomic (FLA).

Després del fiasco del 9N aquests mateixos partits van seguir el calendari municipal espanyol, van deixar aparcats els discursos al voltant de l'alliberament nacional per discutir-se sobre mobilitat urbana i altres aspectes municipals. **Segon**

fiasco. De nou el 24 de maig de 2015 la ciutadania els votà majoritàriament.

El 27 de setembre de 2015 se celebraren les eleccions anticipades al Parlament, les que s'havien ajornat a "després de les municipals". I aquest cop els mateixos partits es presentaren, no pas promentent un nou estatut (com el 2003), un pacte fiscal (com el 2010) o un referèndum (com el 2012). No, no. Aquests partits es presentaren amb un programa de desconexió i/o ruptura amb Espanya i amb un mandat per proclamar la independència en el Parlament. Les eleccions de 27S donaren una majoria de diputats independentistes i un 55% de vots explícits a partits a favor de la independència. Tot i així van llegir-ne els resultats en clau espanyolista empetitint la seva gran victòria. **Tercer fiasco.**

Després van venir les eleccions a les Corts espanyoles del 20 de desembre, en les quals ERC, CDC i CUP, que feia pocs mesos apostaven per la creació d'un estat català lliure, sobirà i independent, descartaven fer una acció unitària des de Catalunya. Així varen descartar presentar una candidatura conjunta en forma de "Junts per fer de Catalunya el proper estat independent" (aquesta candidatura podria haver servit per comptar vots independentistes, per copar el màxim nombre possible dels 47 escons que pertiquen a Catalunya de la totalitat dels 350, per deixar escons buits, per fer discursos en català o per votar lleis en favor de Catalunya o vetar-les si van en contra) i també varen descartar optar de manera consensuada per no presentar-s'hi i fomentar l'abstenció. Aquest moviment unitari per fomentar l'abstenció hagués estat una forma simbòlica d'expressar des de Catalunya disconformitat, desconexió i desafecció. **Quart fiasco.**

I ara, ens trobem de nou a les portes d'una noves eleccions les Corts espanyoles, els quarts comicis en un any, i novament les forces que malden per construir un estat català malbaraten l'ocasió de fer un front comú de partits independentistes ja sigui en forma de candidatura unitària o

bé en forma d'una campanya general per fomentar l'abstenció.
Cinquè fiasco.

I què hem de fer ara els independentistes? Doncs no votar. No votar és l'única forma digna per expressar de manera inequívoca la nostra desafecció al règim autonomista espanyol i als partits que en són còmplices i que han demostrat abastament no estar a l'alçada de les circumstàncies. Demostrem amb fets la desconnexió amb l'Estat i, ahora, exigim als nostres diputats que proclamin la independència.